

Μνήμη Μητροπολίτη πρώην Παραμυθίας Τίτου (4

αείμνηστος Μητροπολίτης πρ.Παραμυθίας,Φιλιατών και Γηρομερίου ΤΙΤΟΣ Α ο Ματθαιάκης, γεννήθηκε στην Αθήνα στις 14 Σεπτεμβρίου 1914 υπό γονέων ευσεβών τον Εμμανουήλ και την Αικατερίνη. Το κατά κόσμον αυτού όνομα ήταν Κωνσταντίνος.

Η οικογένεια του προσέφερε εις την Εκκλησίαν άλλους δυο Αρχιερείς,τον αδελφόν του,Μητροπολίτη Ν. Ιωνίας , μακαριστό,Τιμόθεο και τον ανιψιό του , Μητροπολίτη Τριφυλίας ,μακαριστό Στέφανο.

Ο αείμνηστος Μητροπολίτης Τίτος σπούδασε εις το τότε Ιεροδιδασκαλειο Κορίνθου και στην συνέχεια στην Θεολογική Σχολή Αθηνών, ενώ συγχρόνως εργαζόταν ως Διδάσκαλος σε διάφορα σχολεία των Αθηνών και ως αντιγραφεύς των συγγραμμάτων του μακαριστού Αρχιεπισκοπου Αθηνών και Ακαδημαϊκού Χρυσοστόμου Α' του Παπαδόπουλου.

Το έτος 1935 χειροτονήθηκε Διάκονος,τη εντολή του τότε Αρχιεπισκοπου Αθηνών Χρυσοστόμου,υπό του Επισκόπου Ταλαντίου Παντελεήμονος Παπαγεωργίου ,του μετέπειτα Εδέσσης καί μετά Θεσσαλονίκης.

Το 1937 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και Αρχιμανδρίτης υπό του Αθηνών Χρυσοστόμου Α και διορίσθηκε Εφημέριος,Ιεροκήρυκας και Ι. Προϊστάμενος διαδοχικώς εις τους Ι. Ναούς, Αγίας Φωτεινής Ν. Σμύρνης, Αγίου Γεωργίου Καρύτση και Αγίου Παντελεημονος Αχαρνών εργασθείς σύντονος για την αποπεράτωση αυτού.

Κατά το Ελληνοϊταλικό πόλεμο(1940-41) προσέφερε τις Στρατιωτικές του υπηρεσίες ως Στρατιωτικός Ιερέυς εις το Αλβανικό μέτωπο,καθώς επίσης και μετά την απελευθέρωση της Πατρίδος μας εκ των στρατευμάτων κατοχής.

Την 11ην Δεκεμβρίου 1957 η Εκκλησία, αμείβουσα την εν γένει προσφοράν αυτού, τον ανέδειξε Μητροπολίτην Παραμυθίας, Φιλιατών και Γηρομεριου.

Η χειροτονία του έγινε στον Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών από τον τότε Αρχιεπίσκοπο Θεόκλητο.

Κατά την Ποιμαντορία του εις την ακριτική Μητρόπολη Παραμυθίας, επέδειξε απaráμιλλο δραστηριότητα εις όλους τους τομείς του Ποιμαντορικού έργου,κατέβαλε δε συντόνους προσπάθειάς δια την επισκευή των, κατά την διάρκεια του εμφυλίου (1946-49) καταστραφέντων Ι. Ναών,ως και δια την ανέγερσιν νέων.

Εις την Ι. Μητρόπολιν Παραμυθίας ο μακαριστός Τίτος παρέμεινε μόνον επί μίαν 10ετιαν, ήτοι μέχρι του Δεκεμβρίου του έτους 1967, οπότε εξαναγκάσθη εις παραίτησιν εκ της ενεργού υπηρεσίας, ασκηθείσης προς αυτόν πολλής πιέσεως και καταθλιπτικής βίας υπό του τότε αντικανονικού εκκλησιαστικού καθεστώτος.

Μετά την παραίτηση του ο αείμνηστος Ιεράρχης ασχολήθηκε με την συγγραφή Θεολογικών έργων με κορυφαία την»Εξομολογητική» καθώς και τα περί Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως ,συγγράμματα του.Επίσης υπήρξε ο πρώτος βιογράφος

των αγίων Νεκταρίου και Νικολάου του Πλανά του οποίου διετέλεσε πνευματικό τέκνο.

Στις 4 Σεπτεμβρίου 1991,όλως αιφνιδίως, εξ ανακοπής της καρδιάς, εξεδήμησε εις Κύριον, αφήνοντας την τελευταία του πνοή στα χέρια του αυταδέλφου του, Μητροπολίτου Ν. Ιωνίας και Φιλαδελφείας Τιμοθέου.

Η εξόδιος ακολουθία εψάλλει στον Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Αναργυρων Ν.Ιωνίας,χοροστατούντος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Σεραφείμ, παρουσία του Πατριάρχου Αλεξανδρείας Παρθενίου και πλειάδος Αρχιερέων και Κληρικών.Η ταφή έγινε στο Κοιμητήριο της Ν.Φιλαδέλφειας σε τάφο που παραχώρησε ο Δήμος. Κατά την νεκρώσιμη ακολουθία ομίλησαν ο πρώτος Γραμματέας της Ιεράς Συνόδου και νυν Μητροπολίτης Λαρίσης κ.Ιγνάτιος,ο τότε Πρωτοσύγκελλος και νυν Μητροπολίτης πρ.Νέας Ιωνίας κ.Κωνσταντίνος και εκ μέρους των Πνευματικών παιδιών του μεταστάντος ο π. Τιμόθεος Ηλιάκης ο οποίος είπε τα εξής :

» Δίκαιοι δε εις τον αιώνα ζώσι,και εν Υψίστω ο μισθός αυτών..» (Σοφ.Σολομ. 5,15)

Μακαριώτατε Πατριάρχα Αλεξανδρείας κ.κ.Παρθένιε,

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Αθηνών κ.κ.Σεραφείμ,

Σεβασμία των Αρχιερέων χορεία,Τίμιον Πρεσβυτέριον,Ευλαβές και πενθούν Εκκλησίασμα ,

Οι θεόπνευστοι λόγοι της Σοφίας του Σολομώντος ευρίσκουν πλήρη την εφαρμογήν αυτών επί του δικαίου τούτου Ιεράρχου της Αγιωτάτης Ορθοδόξου Εκκλησίας,του μακαριστού Μητροπολίτου Παραμυθίας,Φιλιατών και Γηρομερίου κυρού Τίτου Α του Ματθαιάκη .

Ο μακαριστός υπήρξε δίκαιος σε όλη την διάρκεια της πολυκύμαντης ζωής του και σήμερα ο Δικαιοκρίτης Κύριος,ο Βασιλεύς της Δόξης,τον δικαιώνει πλήρως. Εκείνο που δεν έπραξαν οι άνθρωποι,οι ταγμένοι εις την υπηρεσίαν της Δικαιοσύνης του Θεού,το πράττει σήμερα ο Ίδιος ο Θεός, δικαιώνοντας ενώπιον του Ουρανίου Θυσιαστηρίου,τον Ιεράρχην εκείνον,ο οποίος Τόν υπηρέτησε πιστώς και ευσηνειδώς καθ όλην την μακράν αυτού Διακονίαν.

Πολυσέβαστε Πνευματικέ μου Πατέρα,

καθήκον υπακοής πρός τον πενθοφορούντα σεπτόν ημών Ποιμενάρχην και αυταδελφόν σου,οδήγησαν τα βηματά μου «εν μεσω εκκλησίας»,προκειμένου εκ μέρους των πνευματικών σου τέκνων,σου απευθύνω τον ύστατον χαιρετισμόν.»

Μικρός (εγώ) εν τοις Αδελφοίς μου και νεώτερος εν τω οίκω του πατρός μου » (Δαυίδ) , αδυνατώ εγκώμιον των αρετών σου να πλέξω, άλλοι ικανότεροι εμού το έπραξαν ήδη,εκείνο που μπορώ αυτήν την ώρα του πρόσκαιρου αποχωρισμού μας είναι να σε διαβεβαιώσω,ότι οδηγός και φάρος φωτεινός στην πορεία μας θα είναι πάντα το φωτεινό σου παράδειγμα.Εσύ μας έμαθες να αγαπάμε τον Θεό,διότι και εσύ Τον αγάπησες πολύ.Μας δίδαξες την αφοσίωση,την υποταγή και την υπακοή

εις τα κελεύσματα της Εκκλησίας.Και το κυριότερο,μας δίδαξες πως κάνουν υπομονή, με τήν ζωντανή σου μαρτυρία.

Μας εμφύσησες το γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα.Και όλα αυτά όχι μόνο τα εδίδαξες,αλλά και,όπως προείπα, και τα εποίησες.

Εζήσαμε κοντά σου όλη την πίκρα της μεγάλης σου δοκιμασίας.

Σε ενθυμούμεθα χωρίς Θυσιαστήριο,εσένα πού έστησες πάνω από διακόσια Θυσιαστήρια στην ακριτική σου Μητρόπολη,να αντλείς δύναμη από την Θεία Λειτουργία,που τελούσες μόνος στην τραπεζαρία της οικίας σου,αφού οι άνθρωποι της Εκκλησίας,την Οποία τόσο πιστά υπηρέτησες,σε είχαν απομονώσει κατά την μαύρη περίοδο της εκκλησιαστικής δικτατορίας.

Έχουν πει πως οι μικροί φοβούνται τους μεγάλους!

Κι εσύ Γέροντα υπήρξες Μεγάλος!

Με θαυμαστή αξιοπρέπεια και Πατερική σοφία αντιμετώπισες και τις δοκιμασίες και τις θλίψεις και τις αδικίες και τις συκοφαντίες.

Όταν οι νάνοι αντιμετωπίζουν γίγαντες καταφεύγουν στην λάσπη και από τον κανόνα αυτόν δεν εξαιρέθηκες.

Αλλά όση κι αν έριχναν λάσπη οι νάνοι στην ψυχή,αλλά,υψηλοί στην υποκρισία,στην ψευτοευσέβεια και στην μηχανορραφία άνθρωποι ,δήθεν του Θεού,τόσο εσύ έλαμπες και ακτινοβολούσες.

Σε ενθυμούμεθα να δακρύζεις από αγάπη για την Αλήθεια και το Δίκαιο.

Και, όταν ο νεανικός των πνευματικών παιδιών σου,μας οδηγούσε στην σκέψη μιας κάποιας δυναμικής αντιδράσεως,μας ανακαλούσες με αγάπη στην τάξη,λέγοντας την λέξη που χαράχθηκε βαθειά στην καρδιά μας «Υπομονή».

Και όταν ακόμα η αδικία εις βάρος σου επαναλήφθηκε για δεύτερη φορά και μάλιστα από ευεργετηθέντες απο την πολυεύσπλαχνο καριά σου ανθρώπους,και τότε η αντίδρασή σου ήταν μία και μοναδική Υπομονή!

Πατέρα,μου είχες πεί κάποτε,ύστερα από επίσκεψη σε εορτάζοντα Μητροπολίτη,μια σκέψη σου που χαράχθηκε στην ψυχή μου, «Ο Αρχιερέύς δύο χαρές έχει εις την ζωήν του.Την χειροτονία του και την κηδεία του»! Σήμερα,λοιπόν,στην κηδεία σου η χαρμολύπη κυριαρχεί.Σε βλέπουμε δικαιωμένο ενώπιον του Θεού και χαιρόμαστε. Σε βλέπουμε νεκρό και θρηνούμε.

Ο χωρισμός μας είναι προσωρινός,η πίστη εις την αιώνιο ζωή μας δίδει κουράγιο,οι συμβουλές και η σοφία σου,τα αναρίθμητα συγγράμματά σου γίνονται για μας βακτηρία.Καταθέτουμε προ της σεπτής σου σορού τον ύστατο ασπασμό και σου υποσχόμεθα πως ότι είχες ζητήσει θα γίνει.

Πως θα κρατήσουμε ψηλά το όνομά σου,υπηρετώντας όπως εσύ την Εκκλησία του Χριστού,εις την Οποία εσύ μας οδήγησες.

Μόνο κάνε μας κι εσύ μια τελευταία χάρη.

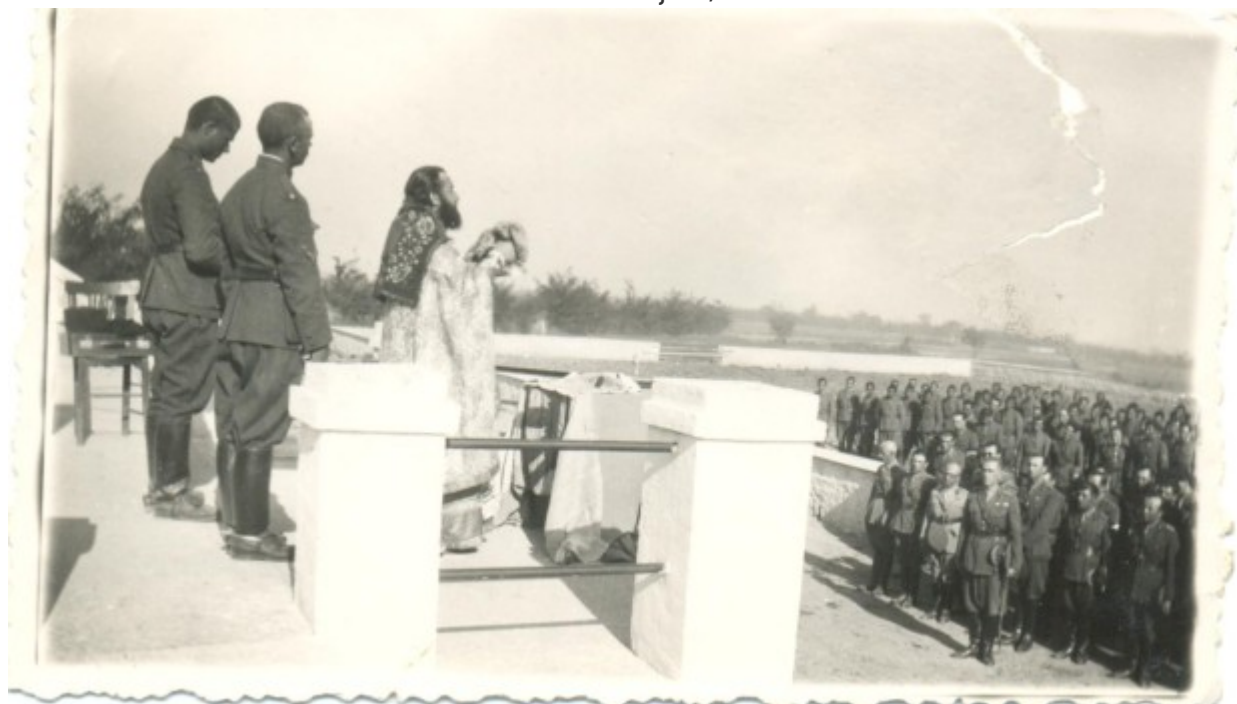
Προσεύχου εις τον Θεόν,ως έχων παρρησίαν προς Αυτόν,δια την Εκκλησίαν Του,το

Έθνός μας,την Ήπειρο που τόσο αγάπησες,την μαρτυρική Βόρειο Ήπειρο που είχες στην καρδιά σου,προσεύχου δια τον πολυσέβαστο αυταδελφό σου και σεπτό μας Ποιμενάρχη κ.Τιμόθεο και τέλος για όλα τα Πνευματικά σου παιδιά.

Καλό

ταξίδι,

Γέροντα.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ
ΠΡΟΣΔΟΚΩΝ ΤΗΝ ΖΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΣ ΦΙΛΙΩΤΩΝ
ΘΗΡΟΜΕΡΙΟΥ

ΤΙΤΟΣ

ΕΜΜ . ΜΑΤΘΑΙΔΙΚΗΣ

14-9-1912

4-9-1991

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ !
π. Τιμόθεος Ηλιάκης